

3. zemskému spolku S. v P. odkazují 10.000 Kč«. Při výkladu poslední vůle jde o to, vyšetřiti skutečnou vůli zůstavitelovu, což jest úkolem soudu, jemuž jest podkladem pro to především pořízení samo a jeho gramatický smysl a logický obsah. Mínění svědků poslední vůle nemůže tu rozhodovati, nemá-li oporu v pořízení samém. Posuzuje-li se doslov onoho ustanovení poslední vůle s těchto hledisk, nelze vyloučiti správnost názoru, že zůstavitel projevil vůli v ten smysl, by jeho dcera Emilie byla universální dědičkou, avšak s omezením, že jí přísluší na zděděném majetku až do její smrti jen právo požívací (§ 509 obč. zák.), které jí ukládalo za povinnost šetřiti podstaty zděděného majetku. Při správnosti toho názoru mělo by omezení to za účel, by podstata zděděného jmění zůstala nezměněna i při smrti universální dědičky, kdy teprve nastala splatnost odkazů, které zůstavitel sice zřídil současně v určité výši, avšak splatnost jejich odsunul až do smrti universální dědičky. Bylo proto patrně jeho úmyslem, by v době jejich splatnosti bylo tu hotové jmění, z něhož by se odkazy uskutečnily. Nešlo by proto o zřízení obecné substituce ani o zřízení fideikomisum eius quot supererit, jak se domnívají nižší soudy a nebyl také nikdo určen poddědicem. Šlo by jen o ustanovení universální dědičky s omezením shora uvedeným a o zřízení odkazů, jejichž splatnost byla odsunuta až do smrti dědičky. Že zůstavitel byl oprávněn k takovému opatření, neodporuje ani ustanovení § 685 obč. zák. Pro správnost názoru nižších soudů, že jde o fideikomisum posledního druhu, nelze nutně nic vyčísti ani z posledního odstavce posledního pořízení, neboť ani tomuto odstavci nelze rozuměti tak, jak míní nižší soudy, že mají býti zřízeny a splněny odkazy teprve z toho jmění, které zůstane po smrti universální dědičky. Proti tomu mluví zejména okolnost, že zůstavitel zřídil určité částky jako odkazy a že odkazy, o něž jde, mají míti jméno zůstavitele a jeho dcery (dědičky). Nelze pochybovati, že odkazy, o něž jde v dovolacím rekursu, jsou odkazy pro všeužitečné účely (§ 159 nesp. říz.). U takových odkazů jest pozůstalostnímu soudu dbáti již z úřadu toho, by byly podle §§ 158 a 159 nesp. říz. náležitě zajištěny a nesmí před jejich zajištěním pozůstalost ani býti odevzdána.

Čís. 11362.

Odkazovník není oprávněn k dovolacímu rekursu proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo uloženo pozůstalostnímu soudu, by vyrozuměl dědice ze zákona k dědictví se dosud nepřihlásivší o příštím roku ku projednání pozůstalosti.

I dědici ze zákona, nepřihlásivší se dosud k pozůstalosti, jsou oprávněni žádati o výslech svědků ústního posledního pořízení.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, R I 1103/31, R I 1104/31.)

V pozůstalostním řízení po Antonii M-ové zamítl pozůstalostní soud usnesením ze dne 20. října 1930 návrh zákonných dě-

diců, by byli zpraveni o příštím roku k projednání pozůstalosti, ježto byl pravoplatným usnesením ze dne 13. září 1930 zamítnut jich návrh na povolení další lhůty k dědické přihlášce a jednoroční lhůta na rozmyšlenou již uplynula. Usnesením ze dne 31. ledna 1931 zamítl p o z ů s t a l o s t n í s o u d návrh týchž zákonných dědiců, by nebyli přísežně slyšeni určití svědci posledního pořízení. R e k u r s n í s o u d vyhověl usnesením ze dne 12. listopadu 1930 rekursu zákonných dědiců do usnesení prvního soudu ze dne 20. října 1930, zrušil toto usnesení a uložil prvnímu soudu, by vyrozuměl stěžovatele o příštím roku k projednání pozůstalosti. D ů v o d y: Jest sice správné, že pravoplatným rozhodnutím tohoto soudu ze dne 13. září 1930, byl zamítnut návrh stěžovatelů na povolení další lhůty na rozmyšlenou k přihlášce. Z toho však nijak neplyne, že již dědické přihlášky učiniti nemohou. V § 120 nesp. říz. jest jen předepsáno, že, když dědicové nepřijdou k roku k projednání pozůstalosti nebo při něm neučiní dědické přihlášky, projedná se pozůstalost jen s těmi, kdož se přihlásili za dědice. Z ustanovení § 120 nesp. říz. nijak nelze odvoditi, že se přihláška musí státi jen při prvním roku. Každý z dědiců má volnost podati přihlášku při kterémkoli roku až do skončení projednání pozůstalosti. Nepřihlášení se včas nemá proto v zápětí ztrátu dědického práva. Jest proto nezbytné, by dědicové o konání každého roku ku projednání pozůstalosti bylo vyrozumění a k němu obesláni. Usnesením ze dne 13. června 1931 r e k u r s n í s o u d k rekursu zákonných dědiců zrušil usnesení prvního soudu ze dne 31. ledna 1931 a uložil prvnímu soudu, by doplně řízení znovu rozhodl. Do obou usnesení rekursního soudu podala dovolací rekurs finanční prokuratura v zastoupení Studentské nadáče Antonie M-ové (odkazovnice).

N e j v y š š í s o u d 1. odmítl dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu ze dne 12. listopadu 1930, 2 dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu ze dne 13. června 1931 nevyhověl.

D ů v o d y:

A d 1. Stěžovatelka jest jen odkazovnicí a není proto účastnicí pozůstalostního řízení, neboť pozůstalost se projednává jen s těmi, kdož se přihlásili za dědice (§ 120 nesp. říz.). Neposkytuje-li zákon stěžovatelce jako odkazovnici právo k účasti na pozůstalostním řízení, není také přímo dotčena (§ 6 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.) ve svých právech tím, že napadeným usnesením bylo uloženo prvnímu soudu, by vyrozuměl zákonné dědice k dědictví se dosud nepřihlásivší o příštím roku ku projednání pozůstalosti. Stěžovatelka nemá proto ani právo stěžovati si do tohoto usnesení a bylo její dovolací rekurs odmítnouti jako nepřipustný (srovnej rozhodnutí čís. 7269 sb. n. s.).

A d 2. Dovolací rekurs není oprávněn. Nelze především souhlasiti s výtkou, že zákonní dědici, kteří se dosud nepřihlásili k dědictví, nejsou oprávněni bráti účast na pozůstalostním řízení a že nebyli proto ani oprávněni stěžovati si do usnesení prvního soudu, o něž jde. Názor

není správný již proto, že zákonným dědicům byla přiznána právoplatným usnesením rekursního soudu ze dne 12. listopadu 1930 účast na pozůstalostním řízení do té míry, že mají právo, by byli vyrozuměni o konání každého roku k projednání pozůstalosti. Mimo to jest podle § 586 obč. zák., oprávněn každý, komu na tom záleží, tedy zajisté i dědic ze zákona nepřihlásivší se dosud k pozůstalosti, žádati o výsledch svědků ústního posledního pořízení (srov. rozh. čís. 6904 sb. n. s.).

Čís. 11363.

Připevnění nálepek na zastavených předmětech musí býti trvalé. Odstraněním označení (nečitelností, odpadáním nálepek) zástavní právo pomine.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, Rv I 1360/30.)

Žalující firma H. domáhala se na žalovaných uznání přednostního zástavního práva k movitostem. Procesní soud první stolice žalobu zamítl jednak z důvodů, jež tu nepřicházejí v úvahu, jednak proto, že nálepky na zabavené předměty nebyly připevněny trvale. Odvolací soud uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Soud odvolací nesdílí názor prvního soudu, že, i kdyby bylo přípustné v souzeném případě nabytí zástavního práva podle § 452 obč. zák., není tu ani podmínky tohoto předpisu k platnému nabytí zástavního práva proto, že nestačí tu použití takových znamení, ze kterých se v době odevzdání do zástavy každý může lehce dozvědět o zastavení, nýbrž že jest nutno, by znamení použité v době odevzdání hromadné věci do zástavy zůstalo dále zachováno a zejména v době exekučního zabavení, a an tomu tak není, nelze mluvit o platném právu zástavním. Zástavního práva nabývá se k hromadné věci právoplatně, má-li zástavní věřitel pravý titul a přistoupí-li ve smyslu § 452 obč. zák. k platnému titulu symbolické odevzdání věci. Symbolickým odevzdáním rozumí se použití takového znamení, z něhož každý může lehce zvědět, že jde o zastavení. I věcné odevzdání, i odevzdání znameními představuje jen jediný, jedenkrát vykonaný úkon, nikoli trvalé jednání nebo jednání ustavičně se opakující, takže, má-li toto jediné odevzdání znameními náležitosti § 452 obč. zák., zástavní právo již se jím uskutečňuje a další osud použitého znamení nemůže již mít vliv na platnost nebo na neplatnost nabytého zástavního práva. Důsledkem toho jest, že jednou nabyté zástavní právo trvá nezměněně dále, i když se použité znamení časem, ať již náhodou, nebo přičiněním dlužníka neb třetí osoby odstraní z věci dané do zástavy. O zániku zástavního práva mohlo by se mluvit, kdyby byly dány podmínky, které zákon vyžaduje k zániku zástavního práva; nejde tu však ani o případ § 469 obč. zák., ani § 467 neb 1445 obč. zák., ani o případ čl. 306 obch. zák. neb § 256 ex. ř. Jiný způsob zániku zástavního práva, než v citovaných ustanoveních je uvedeno, zákon nezná, a jelikož žádný z těchto způsobů zániku žalovanými nebyl uplatňován, trvá zástavní právo,